

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издавателъ Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишња безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год купљѣ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларију по' цв. на пола год.

РАНЕ.

(Изъ Бранковы пѣсма.)

I.

Майка преде танку жицу,
А синчићъ предъ њоме
Седи мали држи тицу
Па се игра њоме.

„Гледай крило, майко мила,
Где шарени репъ!
Како га е раширила!
О како е лепъ!“

Рече дете, па упусти,
Утече му тица лепа,
А мачка се за њомъ спусти
Па е за вратъ ядну шчепа.

„Јо мамо удави е,
Однесе ми тицу, јо!
Не дай мамо да поие,
Не дай мамо, јо јо!“

Ето лежи несретница,
Башъ ни трага одъ живота:
„Моя тица, моя тица!
О сирота, о сирота!“

Дете тужно закопава
Тицу своју подъ земљицу,
Па са њоме затрпава
И сву своју болѣтицу.

II.

Данъ све данка, светацъ свеца,
А недела неделницу,
Месецъ гони све месеца,
А година годиницу,
Године су нагариле
Мркомъ дете наусницомъ,
И слабачко осилиле
Снажнимъ плећемъ и мишицомъ.

Ал' е дивно нарастао
К'о да ниче у борикѣ,
И девојче јоштъ нашао
Белу вилу у облику.

Онъ е грли млаћанъ жарко,
Онъ е стиска уза себе:

„Мила моя, сунце јрко,
Благо мени поредъ тебе!“

Ал' му ево боно паде
У еданпутъ чело красно,
Боно паде не устаде —
Зађе њму сунце јасно.

Ала јданъ чупа косе,
Грува своѣ младе груди,
Ветри вапай њговъ носе,
Оће скоро да полуди.

Тужанъ иде онъ на гроба
Де почива њму мила,
Сваки данакъ дуго доба
Суза онде лиѣ сила.

Али ниѣ све до гроба
Око суза пролевало,
Ерѣ и њи е благо доба
Еданпута убрисало.

III.

Опетъ гоне данци дане
И године годинице,
Беле њму косе вране,
Бразде њму глатко лице.

Ал' опетъ е превесело
Вавекъ њму чарно око,
Опетъ носи ведро чело
Као младићъ онъ високо:

Та онъ има красна сина,
Па га гледа пунъ радости
Па се сећа сви милина
Што имаде у младости.

Ал' еданпутъ данакъ свану
А онъ сина нађе ладна:
„Па зарѣ и ту грдну рану,
Мога јада смрти гладна!“

Вели јадъ е њѣга стиск'о,
Замути се њму око,
Главу носи одъ садъ ниско
Ранѣнъ отацъ предубоко.

Тешку ову болѣтицу
Ниѣ јданъ преболео,
У ладну е њо гробиницу
Са собоме онъ однео.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

К Л А Р А.

(Продужено.)

Вече има на путу особиту дражесть, кадъ се иде крозь какавъ усамљѣнь, дивльїй предѣль, безъ друге цѣли, него да се види, шта се види, съ кимъ се срета да се разговара, и одъ оданя добѣну гладъ, кою ће добра вечера утолити іошть больма да поштри. Я се пустимъ тако одати, и упутимъ се къ одной стѣни, кою су развалине покривале, она се зове брегъ светога Михаила. Неколько коза падали су тамо и побегли кадъ су ме видели; станемъ дакле самъ на томъ месту, и посадимъ се исподъ млади дрва, коя се тамо налазе.

Читателю, овде те неуводимъ ни у каковый чудноватый случай, немой дакле то ни очекиваат. Я самъ тамо сѣо, и то е све. Али и то е много, можешь ми веровити, у онай часъ на онаковомъ месту. Долину е већ закрилила сенка, златна сѣйность увила е вр'ове планина, кои су у угаситомъ плаветнилу облака величественно изгледали. Са заодомъ сунца изчезава све више и сѣйность планински вр'ова, и прозрачны провала, и кадъ се последний зракъ са највишегъ вр'а угаси, онда се чини да е савъ животъ у природи престао, онда текъ опоминю се чувства, кои су до тогъ тренутка усхићена, напрегнута, може се казати, прикована на вр'ове была, опетъ долине; образъ осећа свѣже дисанъ ветра, кои на нѣга пири, уво примѣчава жуборенъ потока опетъ, и духъ силази съ висине разматрања, и мисли само на вечеру.

Еданъ пастирь дође, да козе отера. И я се вратимъ съ нѣмъ. Овай познавао е прилично Кол-Дантернъ, и я бы му ямачно учиніо предложень, да ми сутраданъ буде вођа, ди нисамъ на нѣму примѣтіо велико малодушіе. —

„Люди као што смо мы могу прећи преко Кол-Дантерна“ говораше онъ, „али господа никако. Снегъ е горе сасвимъ високъ; нема іошть ни осамъ дана, одкако е одногъ могъ комшіе жену и два свиньчета снегъ затрпао и уморіо, кадъ су на вашаръ у Самоанъ ишли. Два дебела свиньчета! Да їй е продао новцы бы се іошть могли наћи. Я вамъ кажемъ, у Юнію месецу сасвимъ е рђавъ путъ.“

Я му одговоримъ пуиъ повереня на мою кнѣгуу путованя, да се Кол-Дантернъ лако може прећи, еръ надъ површиномъ морскомъ само седамъ иллада и осамдесетъ и шесть стопа узвишень стои, а снежна линія починъ текъ одъ седме хиляде, осме стотине и дванайсте стопе. Мое знанъ слабо е што дѣйствовало на пастира. Узмемъ дакле мой плайвазъ, начинимъ на едномъ празномъ листу мое кнѣге точанъ рачунъ, и покажемъ му, да имамо одъ вр'а брега іошть седамъ стотина и двадесетъ шесть стопа голе стѣне, слѣдователно ни снега ни леда.

— „Немойте се ви ослањати“, рекне ми онъ просто, „на ваше рачуне, я то болъ разумемъ, пре две године овога месеца остао е и еданъ Енглець тамо. Онъ е имао отца; я самъ га видіо плачна и у црнимъ альянама. У Реноу чинили су му сваку могућу почесть, изнели су предъ нѣга суве орае, мяса и друге понуде: али ништа не хтео окусити. Онъ е тражіо и искао свогъ сына а ништа друго. После тридесетъ и шесть сатїй нађу га, али мртва.“

Было е очевидно, да е овай човекъ имена променуо, еръ путничка кнѣга говорила е о томъ сасвимъ опредѣлительно, а мой рачунъ не ми оставляо никакву сумню.

Осимъ тога желіо самъ видити мало опасности, ако е пастирь истину говоріо, кою е нѣговъ боязливый духъ претеривао; и тако за мене е быо Кол-Дантернъ осимъ своіо брегова найповольнїй. Я останемъ дакле при моіой намери, да га пређемъ; безъ вође, еръ нисамъ мого никаквогъ наћи, но помоћу мое точне путничке кнѣге, и за већу сигурность, да одма за Енглезомъ пођемъ, како бы се мого нѣговимъ трагомъ ползовати.

Кадъ се у гостилницу вратимъ нађемъ вечеру готову. Быо е малый асталъ за мене постављенъ; мало подалъ седіо е милордъ за другимъ асталомъ, и вечерао е у дружтву съ едномъ младомъ женскомъ, нѣговомъ ћеркомъ, кою я донде нисамъ видіо. Она е была лепа, са светлимъ образима; у нѣномъ обхођеню нашао самъ оно сливанъ милине и крутости, као што се може наћи кодъ млади енглезкиня, кое принадлеже аристократичнимъ класамъ. Како самъ енглезки разумевао, то ме е мого нѣовъ разговоръ забавляти, ако самъ я и ћутао; али тай нѣовъ разговоръ ограничавао се на поедине речи, кое су изражавале презренъ, чувствомъ нѣового достоинства уличено, према послуги, елу и чистоїи судовъ. Блa су была чудновато избрана и іошть чудноватіе поделѣна. Господична дала е себи донети еданъ гдный бѣтекъ, и нѣне лесе устие нису се затезале, да натегну неколико пута подобро чашу съ виномъ, кое е Милордъ по свой прилици са собомъ носіо. Међутимъ правіо е Милордъ чай, кой е нѣгову целу вечеру сочинявао. При куваню чая употребіо е онаку брижливость, онаку велику озбиљность као да се съ најважними дипломатичнимъ актама занима; премда су были сви укућани на ногама, да му при куваню чай на руцы буду, и ако бы нужно было, да се сви на ватри пеку, само да чай добаръ буде, опетъ е Милордъ предусретао сву купевну челядь онако ладно и презрено, као робове свое. Овако обхођенъ означава карактеръ Енглеца аристократа на путу, у гостилници и свудъ на тврдой земљи.

На свршетку вечере уђе вођа унутра.

— Е газда, шта велите, мы се морамо рано на путъ кренути. Я самъ гледао какво ће време быти: око подне можемо рђаво време добити. Буря е рђавъ другъ горе гди е снегъ. И такїй малый сунцобранъ као што га господична има непомаже противъ ветра башъ нимало.

Овай слободный говоръ вођинъ увреди Милорда. Пре него што му е одговоріо, окренуо се нѣговой ћерки и реко іой енглезки.

— Овай вођа има суровъ начинъ говора.

— Мени се чини да е то некїй звеканъ. Кажите му вы, да се я неђу пре кренути него докле се небо сасвимъ одъ облака не очисти.

— Я се неђу пре кренути, него докъ се небо сасвимъ одъ облака неочисти.

— А таманъ погоди! одговори вођа; изъ ютра има свагда облака, то вамъ могу напредъ казати, и опетъ треба рано да пођемо; у томъ се ослоните вы на мене, я познаемъ и време и путъ.

Милордъ окрене се нѣговой ћерки: — „ово е нека проклета сумлата!“ Къ вођи: „Я кажемъ да неђу поћи, докле годъ еданъ облачакъ на небу буде.“

— Како вы обете, како е ваша воля. Я се смемъ обкладити, да ће быти сутра до деветъ сатїй облачно. Узмимо дакле даћете у деветъ сатїй поћи, а я вамъ кажемъ да ће у подне буря быти, а у подне нађићемо се

мы башь у средь снежны поля. Но ако рано поѣмо, быѣмо на подне у сиксту, и онде немамо се буре бояти.“

Милордъ къ своіой кѣри: — „Ово е правый магарецъ! еси л' разумела, шта е казао, Кларо? Онъ зна, да ѣе сутра быти рѣаво време, и оѣе да насъ наговори, да сутра рано поѣмо, ерѣ ѣе после быти кише и онъ ѣе ако ми непоѣмо штетовати.“

— И я тако мислимъ.

— Овде су люда сви безъ разлике угурсузи.

— Ви кажите нѣму да му нѣгова лажь непомаже. —

Милордъ къ воѣи: — Я самъ проникао у твой шеретлукъ! Я неѣу пре поѣи докле nebude чисто небо као овай таньирь“... Кларо. — Ёсамъ ли му добро казао Кларо?

Клара: — Ёсте, као на таньиру.

—... Ёси л' разумео, чисто као овай таньирь?

— Разумео самъ, разумео! Али то бы была права будулаштина. Да чуєте вы само како е Петарь прошао. Онъ е изгубіо своя два свинчета.

— Я неѣу да знамъ ни за какве свинѣ... .

— Али само да видите... .

— Али я неѣу!

— Добро, како оѣете.

— Али я неѣу, кажемъ іоштъ еданпуть!

Воѣа отиде.

На тай начинъ противъ могъ обичая писамъ знао време, кадъ ѣу сутра поѣи. Я самъ быо свакояко наклонѣнъ, да доказивано воѣиномъ веруемъ, али како нисамъ имао у препирки овой никаквогъ гласа, то самъ се морао решити, да мою судбину съ Милордовомъ скопчамъ, и съ тимъ решеніемъ легнемъ спавати.

Воѣе имаю своя особена поведениѣ. У пркосъ примлѣны започести начини онъ іоштъ пре зоре ларму, да Милорда пробуди и на путоваѣи га принуди. Милордъ е быо яко уврѣенъ збогъ ларме, кою е воѣа начиніо, да нѣгове люде пробуди. Скочи изъ кровати, промоли носъ крозь перь и кадъ опази да е небо облацима навучено, нѣе мого свою лютину да задржи.

— Онъ е еданъ нитковъ! викао е на воѣу крозь затворена врата; я познаемъ твоѣ шеретлуке! познаемъ іѣ врло добро!... Я ти кажемъ іоштъ еданпуть да неѣу пре поѣи, докле се и найманѣй облачакъ на целомъ небу видіо буде!... Торняйсе дакле с' места! маршъ!

Воѣа отиде гунѣаюѣи, безъ да познаѣ узрокъ овогъ рѣавогъ пріема. У осталомъ нѣгова прориданя о времену догоде се скоро. После осамъ сатіѣи пробіо сунчани зраци завѣсу облачну, коя е чакъ до долине допирала магла е постала лакша и почела изчезавати, и скоро улаже се небо сасвимъ одъ облака очищѣено.

Садъ се текъ решіо Милордъ и нѣгова кѣи да поѣу; они се попу на своѣ мазге, коѣ су веѣъ два сата заедно съ воѣомъ предъ гостилницомъ оседланѣе чекале. Треѣа мазга отишла е съ нѣиовимъ партальомъ краѣнимъ и угонднимъ путемъ у Сикстъ. Одъ прилике двадесетъ минуѣа после нѣиовогъ одлазка у пртимъ и я мою торбицу на леѣа и поѣемъ пешке за нѣима.

(Продуженіѣ.)

БЕЗПЛАТЕЖНЫЙ ПРАКТИКАНТЬ.

(Продужено.)

Асталъ подъ № 22. за коимъ е съ почетка само Иво абринуть, и поднимлѣнъ забринуто и невесео седіо, быо

е веѣъ пунъ и окруженъ одъ искрены и веселы пріатели и стары школски другова и познаника. Место оне усамлѣне тишине, владало е веселѣ, и нека неописана радостъ. Разговоръ своіо поврати се у лепу прошлостъ ѣачкогъ живота, спомени одъ 10 — 12. година буду обновлѣни. Свакій е нешто знао причати, о догаѣаима у школи или на испитима; свакій е приповедао анекдоте о професорима или ѣаѣима. Ту се веѣъ нѣе могло добыти реда за разговоръ. Свакій е починяо свой разговоръ са: „сеѣашъ ли се“ — Сви су уздисали за прошлимъ ѣачкимъ животомъ. Ништа нѣе слаѣе у дружественомъ животу, него после дугогъ растанка, састанакъ оны пріатели, кои су се као іоштъ деѣа познавали.

„Како брзо време пролази“ рекне офиѣиръ купцаюѣи луломъ о асталъ да изтресе дуванъ — „мени се чини да е то све јуче было. Али колико се одъ то доба све променуло. Одъ оне несташне деѣе постали смо люди.“

„Опрости“ пресече му Тале: „Я іоштъ нисамъ човекъ.“ —

„И имѣмо свакій своѣ куѣевне бриге“ продужи офиѣиръ. „Те велике іоште бриге“ прихвати поѣа. „Осимъ мене“ придоѣа Тале.

Свакій одъ то доба претрпіо е по гди кою несреѣу или жалостъ“ продужи офиѣиръ — „те іоштъ какву жалостъ“ прихвати поѣа уздишуѣи; — „незнамъ ели кога, али мене е свудъ несреѣа пратила“ рекне Иво. „И мене обеише бриге, бринемъ се и даню и ноѣу“ настави трговаѣа. „Е на онда треба кадъ смо се овде скупили, да седнемо па да плачемо“ рекне Тале притворенимъ пола плачнимъ пола смешѣнимъ се гласомъ: „Келнеръ, дай свима овде шта кои оѣе да піѣ, на ѣемо после плакати, я трезанъ нисамъ нигда у момъ животу плакао.“

Келнеръ допесе новѣ пуне бутелѣ и чистѣ чаше. — „Ове судовѣ одъ вечере и све ове празне бутелѣ узми те носи одавде, све што е празно я мрзимъ“ рекне Тале келнеру: „Па избриши томъ салветомъ добро овай асталъ па онда мети те пуне бутелѣ. Мы правимо овде вечерасъ театоръ. Саѣа починѣ друго дѣйство.“ Све то буде тако уреѣено. Мракъ се быо веѣъ уватио, башта се сва осветли. Фенѣри свуда се запале. Свеѣе са стаклетима наоколо запале се на свакомъ асталу; видило се свуда као у подне. Човекъ са своіомъ вештиномъ пркоси правилама природе.

(Продуженіѣ.)

М Р В И Ц Е.

— Еданъ солдатъ по имену Ришардъ Милдесонъ, кои е кодъ Гласкова у Шкоѣи уквартиренъ быо, доѣе у цркву и извуче изъ ѣѣпа, мѣсто библиѣ или другѣ какве молитвене кнѣигѣ, едне карте. Онъ іѣ разреѣа и глеѣао е у нѣи съ толикомъ побожносѣу, као да бы то богъ зна каква кнѣига и молитва была. То даѣе поводъ да су у читавой цркви стали гледати и чудити се — и црквенякъ заповѣди му да карте остави — солдатъ е пакъ чуо, али нѣе ништа маріо. После црквене службе одведе га црквенякъ къ Маіору и туѣи га — Маіоръ га е пытао, зашто е то чиніо и съ чимъ ѣе се правдати — „Милостивый Господинѣ“ рекне солдатъ „я самъ сиромѣ человекъ кои на данъ немамъ вице него 5 штибри плаѣе, съ тымъ пакъ еѣва да закрпимъ другѣ нужде, — а на кнѣигѣ нѣе ни мыслити, али се я помажемъ продужи солдатъ и извуче изъ

цепе свое карте съ овимъ, гди налазимъ што е найнужднѣе — кадъ я видимъ само ову единицу (кеца) онда я мыслимъ на одну свемогућу силу. Ова двойка опоминѣ на два завѣта на стари и нови. Тройка на она 3 мученика што су за Христа у пећи постоянно изгорели. Ова четворка, на 4. света евангелиста. Петица на они 5. Дѣвица кое су нѣове гореће лампе кодъ долазка женика добяде, кажу да ий е 10 было, али они други 5 ко што ѣе то и вама познато быти быле су будале. Кодъ 6-це мыслимъ на 6. дана створеня овогъ света кодъ седмице мислимъ на седмый данъ неделю. Кодъ осмице на оны осамъ побожны душа у Новомъ ковчегу. — — — Кодъ 10 пакъ шта бы могао овѣе болѣга помислити него 10. Божи заповѣди. Ова овде Госпа (дама фигура) мени е еданъ поучителный образъ краљице одъ *Сабѣ*, коя съ края света да бы истину донела, доѣе къ Соломону а овай краль (фиг.) каже ми да я моме кралоу Георгу III. као еданъ добаръ солдатъ, треба да служимъ. „Добро“ рече маіоръ, али зашто си дечака заборавио“ — „кодъ бубова такоѣе я мыслимъ нѣшто, аль се боимъ неѣе вамъ се допасти“ „Слободно — шта мыслимъ?“ пытао е маіоръ „Я мыслимъ то да никаквогъ горегъ дечака на свету нема одъ овогъ црквеняка, кои ме е овѣе предъ васъ довео.“ „И то добро, само даль?“ рече маіоръ — и солдатъ продужи: „Ове карте мени су такоѣе календаръ, ербо кадъ я све ове белѣге (ока) сберемъ, то наѣемъ 365 управъ толико коликъ у години дана, ови пакъ листови т. е. карте, у скупу су 52 управо толико, колико у години неѣеља има — у нужди дакле господине я имамъ и библию, и календаръ, кнѣвижице за молитву а притомъ и карте за играњѣ и я нисамъ кривъ ако тай мазговъ црквенякъ, кои читавогъ дана надъ нѣима сѣди и игра еданъ магарацъ естъ, да у читавомъ своемъ животу ни половину невиди у тымъ картама шта я видимъ.

— Еданъ Ера даде свое комшиа лонацъ млека, да однесе нѣговомъ сыну, кои е у полю радіо. Али комшиа допадне се млеко и зато га на искапъ попиѣ. Кадія, предъ коимъ е тужба дошла, нѣе хтео уважити извиненѣ обтуженога, да су муве млеко попиле и рекне: „Зашто ниси муве побіо?“ „А ел' то слободно?“ Запита Ера. „Како нѣе слободно, уби ий, гди ий годъ видишь“, одговори кадія. У исто магновенѣ пришиѣ Ера кадіи еданъ шамаръ, одъ кога умал' што нѣе у несвестъ пао. „Кадія!“ рекне Ера, „на твоѣмъ образѣ стаяла е една велика мува, башъ онака иста, као што су быле оне, што су млеко поеле.

ДОМАШНЕ НОВОСТИ.

Постављѣни су: Столоначалникъ попеч. правосудія Ђорѣ Ценићъ за столонач. княж. канцеларіѣ при иностр. одѣленію; а досадашнѣи канцелиста княж. канц. Миланъ Стойчевићъ, за експедитора.

— Ове неделѣ у двапутъ быо е изненада якъ и страовитъ ветаръ помещанъ са буиномъ кашомъ. По околнимъ местима было е и града, а особито у Остружниці гди е ударіо и громъ у одну кућу коя изгори.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— *Бразилія.* У Бахиѣ нашао е некій прнацъ еданъ діамантъ, кой е 57. карата тежіо и продао га е за 3.000 франака. Купацъ га прода за 27.000 фран. едномъ Ювелиру, кой га уступи другомъ за 56.000. фрн. Садашнѣи притяжатель тога діаманта иште 75.000 фр. за нѣга, а толико и вреди.

— *Бернъ 23. Юнія.* Юче у три сата уотру одваліо се комадъ брда у Нидериду на десной обали брѣнцкогъ езера; и у паданю срушио е више кућа и велику штету починіо. Одъ людій срећомъ нико нѣе погинуо.

Паризъ. Принцъ Луи Наполеонъ издао е год. едну кнѣику 1844. у којој е излагао свое мисли, како бы сиротиня могла престати. За удѣйсвованѣ ове идеѣ устроено е едно друштво, кое ѣе настати, да безпослене руке са обрадованѣмъ пуге землѣ одъ 600.000 дана ораня занимати.

Америка. Еданъ одъ найважнѣи вопроса; у комъ е лежао крѣнь светскій ратова, сретно е решенъ. Енглезка и саюзне државе американске споразумеле су се, да признаду и независимость и самосталность државе Никаруге, коя е као што е познато еданъ одъ найглавнѣи ключева пута Исмуса Панаме. Еданъ енглезки военни паробродъ донео е ову вѣсть у Сент-Жанъ де Никаруги, гди е она съ великомъ свечаности проглашена.

— *Лондонъ.* Нова планета, кою е Г. Хиндъ у Лондону 12. Юнія 1852. год. одкріо, добила е име Мелпомена. Одкровитель ове планете, кои е на едной приватной звездарици Г. Бисопа намештенъ, буде награђенъ за нѣгову вештину одъ стране Енглезке, съ годишнѣомъ пензіомъ одъ 200 фунти штерл.

Лаѣа Постумуть донела е изъ пристаништа Фялипа найвећу грудву злата, кое е досада набѣна. Она тежи 28. фунти.

Бечъ. Царъ аустр. наредіо е, да одсада плаћаю поштанске таксе, и сви членови царске фамиліѣ кои су досада одъ тога были ослобођени. Сва поштанска надлежателства, добила су о царской наредби достаточна упутствія.

Паризъ. Принцъ президентъ бы ѣе праћанъ у нѣговомъ путованю у Штрасбургъ министромъ спољашнѣи посова, државнимъ и финансиалнимъ министромъ. Превъи, Мона, и Фортуль мораю збогъ послова у Паризу остати. —

Много се одъ овогъ путованя очекуе. Полузваничнѣи листови бунцаю већѣ о великимъ гомилама селяка са виоћимъ се баряцима, музикомъ, шаренимъ и стародревнимъ альбинама. Но као найвѣроятнѣе држи се, да ѣе присуство државногъ поглавара у оной вароши, гди ѣе неколико година као созаклетникъ уваћенъ, дати историѣ ну науку којомъ е прошао одъ 20 год. у нашой землѣ тако иззасланъ, већѣ се любопитнѣи наговоръ, кои ѣе тамо Л. Наполеонъ држати.

— Еданъ шеѣерціа у Паризу, неимаюћи довольнѣо леда за сладоледе учиніо е погодбу съ еднимъ трговцемъ да му у три велика вапора донесе леда изъ Шведске, кои ѣе се вратити до 3. Августа.